

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.047/2021/7.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Perger Orsolya ügyvéd (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt felperes neve (felperes címe, levelezési cím: felperes levelezési címe) felperesnek a dr. Bródy Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe, eljáró ügyvéd dr. Bródy János) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen munkaviszony megszüntetése iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2021. június 3-án kelt 25.M.70.110/2020/31/II. sorszám alatti ítéletével szemben a felperes által 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.120 (negyvenezer-százhusz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a 101.088 (százegyezer-nyolcvannyolc) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak. A felek között 2018. február 23-tól jött létre munkaviszony, amely alapján a felperes tehergépjármű vezető munkakört töltött be, távolléti díja 210.600 forint volt. A munkaszerződésben az alperes a jogelőd Cégnév1.-nél fennálló felperesi munkaviszony időtartamát folyamatosnak ismerte el 2017. július 3-tól. A felperes feladatait a munkaköri leírás határozta meg, amely szerint a fuvarfeladatait a fuvarszervezőktől kapta, azokat az általuk meghatározott utasítás szerint kellett végrehajtani. Az alperesnél regisztrálni kellett a felrakodáshoz, melyet a fuvarszervező engedélyezett. Az alperesi telephely 6 órakor nyitott. Az alperesi gyakorlat alapján a munkanapi első fuvar 8 óráig kellett teljesíteni. A felrakodás átlagosan fél órát vett igénybe. A felperes 4 havi munkaidőkeretben dolgozott.

[2] A felperes 2020. április 4-én, szombaton fuvarfeladatból tért vissza, amikor 6 óra 29 perckor tanú2 fuvarszervezőtől azt az utasítást kapta, hogy még aznap rakodjon fel, majd 2020. április 6-án, hétfőn helységnév3 helyett helységnév1ről helységnév2re induljon fuvarfeladatra. A fuvarszervező a felperest 2020. április 4-ére regisztrálta a felrakodására. A

felperesnek adott munkanapon ez volt az első fuvarfeladata. A fuvar menetideje kb. 2 óra volt. A felperes az utasítást tudomásul vette, azonban 2020. április 4-én nem rakodott fel és sem erről, sem ennek okáról az alperest nem tájékoztatta. A felperes a fuvarfeladat teljesítését követően hazament. A felperes nem kérte azt sem, hogy a fuvarszervező másik napra regisztrálja át. A felperes 2020. április 6-án 6 óra körül megjelent az alperesi telephelyen, azonban regisztrálás hiányában a felrakodást nem tudta megkezdeni. Ekkor hívta fel tanú2 fuvarszervezőt a felrakodási regisztráció engedélyezése iránt. A fuvarfeladat felrakodással együtt a meghatározott időre már nem volt elvégezhető. A fuvarszervező a felperesi kötelezettségsegekről tájékoztatta az ügyvezetőt. Erre tekintettel az alperes a felperes jogviszonyát ezen a napon azonnali hatályú felmondással a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1) bekezdés c) pontjára és a 78. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással megszüntette. A felperes az azonnali hatályú felmondást 2020. április 9-én vette át.

[3] A felperes keresetében a jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként 6 havi távolléti díjnak megfelelő elmaradt jövedelem megfizetését kérte 1.263.600 forint összegben perköltsége megállapítása mellett.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte perköltsége megfizetése mellett.

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte 228.600 forint alperesi perköltség megfizetésére és megállapította, hogy a 75.800 feljegyzett kereseti illeték az állam terhére marad. Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette, hogy tanú2 fuvarszervező 2020. április 4-én tájékoztatta a felperest a vezénylése változásáról, a felrakodás 2020. április 4-i napjáról, a fuvarfeladat végrehajtásának 2020. április 6-i napjáról. Minderről a felperes tudomással bírt, mégsem tett eleget a felrakodásnak vonatkozó utasításnak, annak okáról sem tanú2ot, sem az ügyvezetőt nem tájékoztatta. A felperes saját kötelezettségsege miatt nem tudta teljesíteni a hétfői fuvarfeladatot sem meghatározott időre. A felperes kötelezettségsege szándékos volt, a lényeges kötelezettségét jelentős mértékben segezte meg. Hivatkozott az Mt. 54. §-ára, a 78. § (1) bekezdésére és az MK.25. számú állásfoglalásra.

[6] A felperes a törvényes határidőn belül fellebbezést nyújtott be, amelyben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helytadást perköltsége megfizetése mellett. Perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) alapján jelentette be áfa mentesen csatolt költségjegyzéke szerint. Anyagi jogszabálysértésként az Mt. 64. § (2) bekezdésében és az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában írtakra hivatkozott.

[7] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdése, a 383. § (2) és (3) bekezdései alapján a tényállást nem a bizonyítási eljárásban feltárt tényeknek megfelelően rögzítette és az abból levont következtetései megalapozatlanok. Előadta, hogy a szombati felrakodást azért nem végezte el, mert a heti munka ideje meghaladta a 60 órát. Ennek túllépése jogi szankcióval fenyegeti mind a munkáltatót, mind a munkavállalót. A heti munkaidőt túllépte, ezért döntött a hétfői felrakodás mellett. Nem valósította meg az MK.25. állásfoglalásban foglaltakat, mert a heti munkaidő túllépésének elkerülésével a munkáltatót óvta a

károkozástól. Az elsőfokú ítélet nem vette figyelembe a sofőrökre vonatkozó speciális szabályokat, így a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kkt.), az 561/2006/EK rendelet, a 2002/15/EK irányelv és a 165/2014/EU rendelet szabályait. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy a szombati felpakolás a Kkt. 18/C. § (5) bekezdésébe ütközött. A heti munkaidő mértékét a Kkt. 18/A. § (5) bekezdése és a 20. § (1) bekezdése is tartalmazza. A heti munkaidő mértékét a kötelezően használt tachográf adatok igazolták. A munkáltatónak a Kkt. 18/D. § (1) bekezdésében írtakat is be kellett tartania. A munkavégzés kapcsán az alperes a sofőrök számára biztosította az önvezénylés lehetőségét, így a vezetési idő és a pihenési idő maximális kihasználásával, betartásával saját maga oszthatta be a munkáját a Kkt. 18/D. § (3) bekezdésének megfelelően. Kiemelte, hogy az helységnév2re való fuvarozás az alperes jogszabályba ütköző utasítása volt. Az alperes saját szakszerűtlen utasítását szankcionálta a jogviszonymegszüntetésével.

[8] A fuvarszervezőt azért nem értesítette arról, hogy a szombati felrakodást nem végzi el, mert a korábbi tapasztalatai alapján a késői időpontra tekintettel vagy nem lehetett elérni a fuvarszervezőt, vagy nem intézkedett. A munkáltatónál a kialakult gyakorlat szerint volt lehetőség az átregisztrálásra. Szombat helyetti hétfő munkanapi felrakodás semmilyen hátrányba nem hozta az alperest. Előadta, hogy a fuvarszervező nem tájékoztatta arról, hogy a fuvar sürgős, azaz reggel 8 órára a célállomásra kell érkeznie. Ezt maga a fuvarszervező is elismerte. Ezzel ellentétesen az elsőfokú ítélet tényállása.

[9] Előadta, hogy a korábbi tapasztalat alapján a hétfő reggeli felrakodás mellett is teljesíthetőnek ítélte az helységnév2i fuvar. A munkáltató utasítását nem tagadta meg, azt az évek óta kialakult gyakorlatnak megfelelően végezte. Hétfő reggel 9 óráig helységnév2re szállította volna az árut, korábbi időpontra utasítást nem kapott. A meghallgatott tanúk nem igazolják a reggel 8 órakor történő lepakolás általános követelményét. A fuvarszervező nem megfelelő szervezése folytán nem tudott eleget tenni az alperes a fuvarfeladatnak.

[10] Kifogásolta, hogy a munkáltató nem hallgatta meg a jogviszony megszüntetése előtt, hogy tisztázza a tényállást.

[11] Ezen túlmenően az azonnali hatályú felmondás nem csak jogszerűtlen, hanem aránytalanul eltúlzott is.

[12] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemben az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte és másodfokú perköltsége megfizetését áfakörbe tartozóan az IM rendelet alapján.

[13] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

[14] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a Pp.376. § (1) bekezdésére utalva tárgyaláson kívül bírálta el.

[15] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és a 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1)

bekezdéseiben foglalt előírásokat nem sértette meg, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a hivatkozott anyagi jogszabályokat helyesen értelmezte, alkalmazta.

[16] A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel felülbírálati jogkörét a Pp.369. § (3) bekezdése szerint gyakorolta és kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta azt, hogy a felperes 2020. április 4-én nem rakodott fel, erről nem tájékoztatta az alperest, 2020. április 6-án nem tudta teljesíteni a fuvarfeladatát. A felperes az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontja és a 6. § (2) és (4) bekezdései szerinti kötelezettségeit megszegte, melyek lényeges kötelezettségeknek minősülnek, a felperes jelentős mértékben és szándékosan nem tett eleget kötelezettségeinek.

[17] A felperes alaptalanul hivatkozott a kötelezettségszegés alóli mentesülésre a felrakodás nem teljesítése körében a fuvarszervezőt miért nem értesítette, hátrány az alperest nem érte volna, heti 60 órát meghaladta volna munkaideje a speciális szabályok alapján. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felek között nem volt vitatott, hogy a felperes nem rakodott fel szombaton, illetve erről nem értesítette az alperest. A felperes jelen eljárásban releváns munkaviszonyból eredő kötelezettsége az Mt. 6. § (2) és (4) bekezdéseiben és az 52. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott előírások betartása. A felperes a felrakodás körében jogai gyakorlása, kötelezettsége teljesítése során nem a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelően járt el, az alperessel nem működött együtt és nem tájékoztatta a joggyakorlása és a kötelezettségteljesítése szempontjából lényeges körülményről sem. A felperes sem az utasítás nem teljesítéséről, sem annak okáról nem tájékoztatta az alperest. Mindezzel a felperes elvonta az alperes munkaszervezési jogát, a peres eljárásban hivatkozott heti 60 órás munkaidőkeret vizsgálatát és annak megfelelő alperesi intézkedési jogot, a felperes önkényesen felülbírált a munkáltató utasítását.

[18] A fuvarszervező a felperest 6 óra 29 perckor tájékoztatta az átvezénylésről, ezért nem valós, hogy késői értesítéskor a fuvarszervező nem regisztrál át, mert a fenti időpont egyrészt nem minősül későinek, másrészt későbbi időpontban a fuvarszervezőt munkautasítás körében a felperes kereste, aki arra válaszolt (nem tudja elérni a megrendelőt), harmadrészt a felperes ezt meghaladóan sem tudta bizonyítani, hogy a fuvarszervezők nem regisztrálnak át, ők nem elérhetők.

[19] A felperes az utasítás megtagadhatóságára, azon belül jogszabályba ütközésre: a heti 60 óra ledolgozására hivatkozott mentesülésként. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az Mt. 54. § (2) bekezdése lehetőséget biztosít a munkavállaló számára az utasítás megtagadására. A felperes ebben a körben munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközésre hivatkozott. A (3) bekezdés azonban kimondja, hogy az utasítás megtagadása esetén is köteles rendelkezésre állni. A felperes nem állt rendelkezésre, a fuvarfeladat elvégzését követően haza ment. A felperes az utasítást nem a jogszabályban előírt módon, azaz alperessel közölve tagadta meg, így nem jogszerűen gyakorolta az utasítás megtagadásának jogát. Mindezek alapján a felperes nem tudta állítását alátámasztani, hogy az utasítást megtagadta, melynek hiányában az annak alapjaként megjelölt heti 60 óra munkaidőt az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta.

[20] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a hétfői felrakodással az alperest hátrány nem érte, mert az azonnali hatályú felmondás indokai nem kártérítésre, hanem

kötelezettségszegésen alapultak. Ezért nem volt relevanciája annak, hogy ténylegesen érte-e az alperest hátrány.

[21] Alaptalan volt a felperes hivatkozása a hétfőn reggel teljesítendő helységnev2i fuvar körében annak teljesíthetősége, az átregisztrálás gyakorlata és a reggel 8 órára történő lepakolás általános követelmény bizonyíthatatlansága körében. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felek között nem volt vitatott, hogy a felperes a fuvarfeladatát nem látta el, a felrakodáshoz regisztrációra volt szükség, a felrakodás mellett a fuvarfeladat elvégzése kb. 2 és fél órát vett igénybe. Az alperes tanúkkal bizonyította, hogy gyakorlata szerint a munkanapi első fuvar 8 órára teljesíteni szükséges, ezért a felrakodás mellett a megjelölt útszakasz (felperes által sem vitatott) időigénye alapján nem volt teljesíthető a fuvarfeladat (25.M.70.110/2020/25. 2. oldal, 25.M.70.110/2020/25. 8 oldal, 25.M.70.110/2020/21. 4. oldal). Az azonnali hatályú felmondásban az alperes nem az átregisztrálást kifogásolta, hanem azt, hogy a felperes ezt nem jelezte, ezért az átregisztrálás gyakorlata nem releváns jelen eljárásban.

[22] Mindezek alapján a másodfokú bíróság a tájékoztatás és együttműködési kötelezettség körében kiemeli, hogy az együttműködési kötelezettség részkötelezettsége a tájékoztatási kötelezettség. A két kötelezettség az általános magatartási követelmények között megjelenő alapkötelezettségek, kiterjednek minden olyan körülményre, amely a jogok gyakorlása és kötelezettségek teljesítésére vonatkoznak. Az együttműködési kötelezettség különös jelentőséggel bír a tartós bizalmi jellegű jogviszonyokban, így a munkaviszonyban. Ezen kötelezettségek alapján a munkavállalónak úgy kell eljárnia, hogy elősegítse a munkáltatói jogok gyakorlását, kötelezettségek teljesítését. Az együttműködési kötelezettség kölcsönös, de az akkor is terheli a feleket, ha a másik felróható módon nem tett eleget saját kötelezettségének. Az együttműködési kötelezettség aktív, tevőleges segítő magatartás tanúsítását jelenti, amely megelőzi az érdeklődéseket, az esetleges károkat (BH1999. 573.). A töretlen bírói gyakorlat értelmében, ha a fuvarfeladatot és arra vonatkozó utasítást a munkavállaló nem teljesíti, és erről a feletteseit nem értesíti, e kötelezettségszegés az azonnali hatályú felmondást megalapozza (EBH.2011.23.40, Mf.V.10.965/1998., M.10.53400.).

[23] A felperes terhére rótt mulasztások (felrakodás, tájékoztatás), azaz a kötelezettségek nem teljesítése, az abban megjelenő több napos késedelem, olyan lényeges kötelezettségszegés szándékos megszegését jelenti, amely jelentős mértékű, így az arányban áll az azonnali hatályú jogviszonymegszüntetés szankcióval.

[24] A felperes kifogásolta, hogy a munkáltató nem hallgatta meg a jogviszony megszüntetése előtt, hogy tisztázza a tényállást. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a töretlen gyakorlat alapján nem eredményezi a felmondás jogellenességét, ha a munkavállaló munkavégzésére alapított felmondást megelőzően a vele szemben felhozott kifogások elleni védekezésre nem biztosított lehetőséget. A munkáltató jogosult eldönteni, hogy a munkavállaló mely kötelezettségszegését minősíti olyannak, amely miatt a munkaviszonyát nem tartja fenntarthatónak (Mfv. E. 10.181/2004/1., Mfv. E. 10.649/2004/4., M1015605., Mfv. I. 10.223/2013/3., Mfv. II. 10.453/2015/5., Mfv. I. 10.428/2015/4.).

[25] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (1) bekezdésére, a (2) bekezdés első fordulatára és a 386. § (4) bekezdésére figyelemmel helybenhagyta annak helyes indokai alapján.

[26] A másodfokú bíróság kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére a Pp. 81. § (1) bekezdése a) pontja, a 83. § (1) bekezdése, a 383. § (5) bekezdése és az IM rendelet 3. § (1) bekezdése, a (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése alapján a becsatolt díjfelszámítás szerint.

[27] A fellebbezési eljárásban feljegyzett illeték mértékét a Pp. 21. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 41. § (1) bekezdés a) pontja és a 46. § (1) bekezdése határozza meg. Annak viselésére a pervesztes felperes munkavállalói költségkedvezményben részesülése folytán a Pp. 383. § (6) bekezdése, a 101. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése, az 525. §-a és a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet alapján nem köteles, az őt terhelő részt az állam viseli.

[28] A fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. § (2) bekezdésével meghatározott törvényi feltételek hiánya zárja ki.

Győr, 2021. november 9.

Dr. Bartus Erika sk.

Dr. Bors Szilvia sk.

Dr. Mózsa Gábor sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró